Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Rezina(judecător Veronica Cuculescu)
Dosarul nr.2rc-9/25 (2-24147069-03-2rc-03022025)

C U R T E A D E A P E L NORD
Colegiul civil şi de contencios administrativ
D E C I Z I E

26 iunie 2026 mun. Bălţi

în componența:
Președintele completului, judecător Radu Holban
Judecătorii Mariana Sajin, Svetlana Ghercavii

examinând, fără citarea părților, recursul declarat de SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom”,

în cauza civilă la cererea depusă de SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” către SA „Floarea Soarelui” privind încasarea datoriei, penalităților și cheltuielilor de judecată,

împotriva încheierii Judecătoriei Bălți, sediul central din 11 februarie 2026, -

c o n s t a t ă :

Reclamantul SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” s-a adresat în instanţa cu cererea de chemare în judecată către SA „Floarea Soarelui” privind încasarea datoriei, penalităților și cheltuielilor de judecată.

Totodată, reclamantul a solicitat aplicarea sechestrului pe bunurile mobile și imobile cât și pe mijloacele bănești a pârâtului SA „Floarea Soarelui”, în limita valorii revendicărilor din acțiune în mărime de 4 287 032,65 lei.

În motivarea cererii nominalizate reclamantul a declarat că aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii este o necesitate pe deplin justificată, care îi asigură reclamantului posibilitatea revendicării datoriei pârâtului faţă de Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” în eventualitatea emiterii unei hotărâri de judecată de încasare.

Ori, pârâtul nu şi-a onorat obligaţiile contractuale, tergiversează stingerea creanţei şi nu întreprinde măsuri pentru achitarea datoriei, manifestând un comportament lipsit de bună-credinţă.

Consideră reclamantul că în aceste condiţii, există un risc real ca, până la pronunţarea şi executarea hotărârii judecătoreşti, pârâtul chiar să-şi înstrăineze bunurile sau să-şi diminueze patrimoniul, ceea ce ar face imposibilă recuperarea creanţei.

Mai invocă reclamantul că neexecutarea creanţei deduse judecăţii nu produce efecte doar asupra patrimoniului reclamantului, ci generează consecinţe sistemice, amplificate de contextul actual al pieţei gazelor naturale. In condiţiile unei conjuncturi energetice sensibile, marcate de volatilitatea preţurilor şi de constrângeri în lanţul de aprovizionare, neîndeplinirea de către consumatorii finali a obligaţiei de plată pentru gazele naturale consumate afectează în mod direct şi grav circuitul contractual dintre SA „Energocom” şi furnizorul extern de gaze naturale.

Această disfuncţionalitate în lanţul de plăţi conduce la perturbarea mecanismului de achitare a obligaţiilor comerciale, punând presiune asupra capacităţii SA „Energocom” de a-şi onora angajamentele faţă de partenerii externi. La rândul său, această situaţie creează riscuri reale pentru continuitatea aprovizionării cu gaze naturale, cu implicaţii directe asupra securităţii energetice a statului.

Mai mult, afectarea funcţionării pieţei gazelor naturale nu se limitează la relaţiile comerciale dintre profesionişti, ci produce un impact negativ asupra economiei naţionale în ansamblu, inclusiv asupra mediului de afaceri şi asupra populaţiei, prin creşterea costurilor, instabilitate economică şi vulnerabilizarea consumatorilor finali. în acest context, neexecutarea obligaţiilor de plată de către debitori individuali capătă o dimensiune de interes public, depăşind sfera unui simplu litigiu civil şi justificând necesitatea unor măsuri ferme destinate să asigure recuperarea creanţei şi menţinerea echilibrului financiar al sistemului energetic.

Reclamantul solicită aplicarea măsurilor asigurătorii, prin aplicarea sechestrului pe bunurile mobile şi imobile ale pârâtului, inclusiv asupra mijloacele băneşti din conturile bancare ce aparţin SA „Floarea Soarelui”, în limita sumei de 4 287 032,65 lei, ce constituie suma datoriei pretinse (datoria principală şi penalitatea), taxa de stat, taxa de timbru şi taxa de expediere a pretenţiei prealabile

prin oficiul poştal, or, oportunitatea şi necesitatea instituirii măsurilor de asigurare se confirmă prin existenţa riscului imposibilităţii punerii în executare a eventualei hotărâri judiciare de admitere a acţiunii.

Relevă reclamantul că pârâtul nu manifestă niciun comportament compatibil cu buna-credinţă şi cu asumarea unei obligaţii patrimoniale de o asemenea amploare. Dimpotrivă, conduita sa procesuală şi extraprocesuală relevă o atitudine de evitare deliberată şi de sustragere de la îndeplinirea obligaţiilor, ceea ce justifică, fără echivoc, aplicarea unor măsuri urgente de conservare a patrimoniului său.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Bălți, sediul central din 11 februarie 2026 s-a respins cererea de aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii, depusă de Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” către SA „Floarea Soarelui” privind încasarea datoriei și penalităților.

Solicitarea recurentului:

La 16 februarie 2026 SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Bălți, sediul central din 11 februarie 2026, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea încheierii.

Potrivit art.425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Conform prevederilor art. 181 alin. (2) CPC, dacă încheierea de asigurare a acțiunii a fost emisă fără știrea recurentului, termenul de depunere a recursului se calculează din ziua în care persoana interesată a aflat despre pronunțarea încheierii.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că, încheierea recurată a fost emisă la 11 februarie 2026, astfel, recursul depus la 16 februarie 2026 este declarat în termen.

Argumentele părților:

În motivarea recursului, recurentul a invocat că, instanţa de fond a reţinut că reclamantul/intimatul urmează să demonstreze temeinicia pretenţiilor în fond, folosind acest argument ca temei pentru respingerea cererii de aplicare a măsurilor asigurătorii. O asemenea abordare denotă o confuzie între două etape procesuale

distincte: analiza provizorie a cererii de asigurare şi judecata asupra fondului litigiului.

Menţionează că, procedura asiguratorie nu urmăreşte stabilirea definitivă a existenţei dreptului subiectiv, ci doar verificarea aparenţei acestuia şi a riscului ca executarea viitoarei hotărâri să fie compromisă. Prin urmare, analiza instanţei este una sumară şi provizorie, care se întemeiază pe probabilitate şi verosimilitate, nu pe o cercetare exhaustivă a fondului cauzei.

Menţionează că, creanţa invocată de Sucursala „Furnizare" a SA „Energocom" rezultă dintr-un contract valabil, din facturi emise şi din acte bilaterale necontestate, care toate s-au anexat la acţiunea civilă. Iar, instanţa de fond nu a pus la îndoială existenţa raportului juridic şi nici realitatea datoriei. Cu toate acestea, a refuzat măsura de asigurarea a acţiunii, invocând unul din motive că temeinicia pretenţiilor urmează a fi demonstrată în fond. Consideră că, această poziţie echivalează cu substituirea procedurii asigurătorii cu o judecată anticipată asupra litigiului principal.

Prin urmare, respingerea cererii pe motivul că urmează a se dovedi fondul cauzei reprezintă o aplicare greşită a normelor procedurale şi o deturnare a funcţiei juridice a măsurilor asigurătorii.

Totodată, instanța de fond a apreciat că achitarea parţială a datoriei ar exclude riscul neexecutării viitoarei hotărâri. Consideră o concluzie greşită atât din perspectivă juridică, cât şi economică şi rezultă dintr-o interpretare superficială a semnificaţiei plăţilor fragmentare în materia obligaţiilor pecuniare.

Precizează că, executarea parţială a unei datorii nu echivalează cu dovada solvabilităţii debitorului. Dimpotrivă, atunci când o obligaţie certă şi scadentă nu este stinsă integral într-un termen asumat contractual, iar debitorul recurge la plăţi sporadice şi incomplete, această conduită indică dificultăţi financiare şi o capacitate limitată de executare. Din punct de vedere economic, plata fragmentară este adesea un indiciu al incapacităţii de a onora integral obligaţia, nu o garanţie a stabilităţii patrimoniale.

La caz, restanţa pecuniară depăşeşte patru milioane lei, fiind o sumă substanţială, ocreanţă de asemenea amploare, rămasă neachitată într-un termen îndelungat, reprezintă prin ea însăşi un risc obiectiv de neexecutare. Iar, la caz, instanţa de fond a ignorat dimensiunea creanţei şi a tratat plăţile parţiale ca pe o dovadă de bună-credinţă suficientă pentru a exclude riscul, deşi realitatea

economică indică exact contrariul şi anume incapacitatea de stingere integrală a datoriei.

Subsecvent, reține că plata parţială ar elimina riscul neexecutării hotărârii înseamnă a denatura însăşi finalitatea măsurilor asigurătorii. Acceptarea unei asemenea teze ar conduce la concluzia că orice debitor ar putea neutraliza protecţia conservatorie prin plăţi simbolice, menţinând totodată o restanţă substanţială. O astfel de interpretare creează un mecanism de evitare a sechestrului, incompatibil cu scopul art. 174 CPC, şi reduce măsura asiguratorie la o instituţie formală, lipsită de eficienţă practică.

Totodată, precizează că, executarea parţială nu neutralizează riscul patrimonial al restanţei, dar îl confirmă. Ea demonstrează existenţa unei obligaţii neachitate şi dependenţa creditorului de integritatea patrimoniului debitorului până la pronunţarea hotărârii.

Prin urmare, aprecierea instanţei că plăţile parţiale ar exclude pericolul de neexecutare reprezintă o eroare de evaluare juridică şi economică, contrară scopului preventiv al măsurilor asigurătorii.

Susține că argumentele instanţei de fond, expuse în încheierea contestată, sunt întemeiate pe premise juridice eronate şi pe o interpretare selectivă a normelor care denaturează regimul măsurilor asigurătorii, orientând analiza într-o manieră ce favorizează poziţia intimatului. Această construcţie argumentativă nu reflectă o evaluare echilibrată a intereselor aflate în conflict, dar relevă o aplicare a legii care operează în mod disproporţionat în detrimentul creditorului, creând aparenţa unei lipse de neutralitate funcţională în soluţionarea cererii.

În acest sens indică că, instanţa de judecată reţine că, la caz nu ar fi fost prezentate probe care să demonstreze pericolul înstrăinării bunurilor pârâtului. O asemenea exigenţă nu derivă din prevederile art. 174 CPC şi echivalează cu o extindere artificială şi nejustificată a sarcinii probatorii a creditorului. Ori, cadrul normativ menţionat nu condiţionează aplicarea măsurii asigurătorii prin dovada unei înstrăinări iminente, dimpotrivă operează pe criteriul existenţei unui risc rezonabil de compromitere a executării. Iar, a pretinde creditorului să demonstreze un fapt viitor şi incert echivalează cu impunerea unei probe imposibile şi transformă mecanismul protecţiei judiciare într-un instrument pur formal.

Menţionează că, riscul juridic nu se dovedeşte prin certitudine, dar se deduce din circumstanţe obiective. Iar, la caz, cumulul de împrejurări precum: existenţa

unei datorii substanţiale neachitate, întârzierea executării, plăţile fragmentare şi conduita pasivă a debitorului, sunt elemente care configurează în mod rezonabil pericolul compromiterii executării şi justifică intervenţia conservatorie. Astfel, refuzul instanţei de a le recunoaşte valoarea probatorie denotă o interpretare restrictivă a legii, incompatibilă cu natura preventivă a măsurilor asigurătorii.

Invocă că identificarea concretă a bunurilor aparţine executorului judecătoresc, iar transferarea acestei sarcini reclamantului distorsionează echilibrul procesual şi lipseşte procedura asiguratorie de eficacitate practică.

Susține că, critica privind lipsa individualizării bunurilor ignoră faptul că legea permite sechestrul general în limita creanţei, iar cererea reclamantului/recurentului a respectat exact formula prevăzută de Cod.

Subsidiar, argumentele instanţei de judecată privind impactul economic asupra pârâtului, salariile angajaţilor, interesele terţilor sau „imaginea statului” sunt extrajuridice şi în afara cadrului normativ al asigurării acţiunii. Privind acest aspect, Codul de procedură civilă nu consacră o imunitate economică pentru debitor şi nu autorizează instanţa să subordoneze dreptul creditorului la executare confortului financiar al pârâtului. Orice sechestru produce o restricţie economică, acesta este efectul normal al măsurii, nu un motiv de respingere.

Indică că, neexecutarea creanţei deduse judecăţii produce efecte nu doar asupra patrimoniului recurentului, dar şi generează consecinţe sistemice amplificate de contextul actual al pieţei gazelor naturale. Într-o conjunctură energetică sensibilă, caracterizată prin volatilitate a preţurilor şi constrângeri în lanţul de aprovizionare, neîndeplinirea obligaţiilor de plată de către consumatorii finali afectează direct circuitul contractual dintre SA „Energocom” şi furnizorii externi.

Această disfuncţionalitate în lanţul de plăţi perturbă mecanismul de achitare a obligaţiilor comerciale şi exercită presiune asupra capacităţii SA „Energocom” de a-şi onora angajamentele internaţionale.

Indică că, un aspect important ce urmează a fi luat în calcul este că SA „Energocom” a contractat un împrumutul de 400 milioane euro de la Banca Europeană pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare, garantat de statul Republicii Moldova, care are un impact direct asupra stabilităţii financiare a sectorului energetic şi asupra bugetului public al Republica Moldova. Garanţia de stat înseamnă că, în cazul în care SA „Energocom” nu îşi poate onora obligaţiile faţă de BERD, statul este obligat să achite datoria din bugetul public.

Garanţia de stat acordată în contextul împrumutului contractat de SA „Energocom” de la BERD constituie un angajament juridic ferm al statului Republica Moldova de a asigura executarea obligaţiilor financiare asumate de debitor, în cazul în care acesta nu îşi poate onora plăţile conform condiţiilor contractuale.

Prin emiterea garanţiei, statul dobândeşte calitatea de garant şi îşi asumă obligaţia subsidiară de plată a ratelor scadente, a dobânzilor şi a eventualelor penalităţi aferente creditului, în situaţia neexecutării obligaţiilor de către S.A. „Energocom”. În consecinţă, un eventual risc comercial sau de lichiditate al societăţii se poate transforma într-o obligaţie directă a bugetului public.

Pentru a evita activarea garanţiei de stat, este necesară o disciplină strictă la încasarea plăţilor pentru gazele naturale furnizate. În lipsa recuperării eficiente a creanţelor de către SA „Energocom”, statul ar putea fi obligat să acopere sume considerabile, afectând finanţarea altor domenii. Creditul trebuie rambursat de către SA „Energocom” conform graficului stabilit cu BERD.

Circumstanţele expuse au fost ignorate în totalitate de instanţa de fond şi nici nu a analizat informaţiile publice relevante dimensiunii de interes public naţional, ceea ce a condus la o evaluare unilaterală a cauzei, operând exclusiv în detrimentul creditorului şi generând un avantaj procesual în favoarea debitorului, incompatibil cu exigenţele echilibrului procesual şi ale imparţialităţii judiciare.

Subsecvent, invocă cp argumentul instanţei de la pct. 66 din încheiere este pur speculativă şi lipsită de suport probator. Ori, instanţa nu a efectuat nicio analiză patrimonială reală, dar a prezumat favorabil capacitatea de plată a pârâtului, refuzând concomitent protecţia preventivă a creditorului. Această asimetrie de tratament relevă o aplicare dezechilibrată a legii.

Susține că la caz, SA „Floarea Soarelui” a beneficiat de furnizarea gazelor naturale în baza contractului de furnizare a gazelor naturale nr. 01/1004 din 31.12.2019, ale cărui efecte au fost preluate legal de SA „Energocom” în temeiul cadrului normativ instituit de autoritatea de reglementare. Prin urmare, între părţi există un raport obligaţional valabil, în executare, supus regulilor generale ale dreptului civil şi legislaţiei speciale din domeniul gazelor naturale.

Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” şi-a executat integral şi corespunzător obligaţiile contractuale. Livrarea gazelor naturale a fost continuă, la parametrii de calitate prevăzuţi de reglementările legale şi contractuale, fapt

confirmat prin actele bilaterale de predare- primire semnate fără obiecţii şi prin facturile fiscale emise. Intimatul a recepţionat şi utilizat gazele furnizate, fără a contesta volumul sau calitatea prestaţiei.

Cu toate acestea, SA „Floarea Soarelui” nu a executat obligaţia corelativă de plată. La data introducerii acţiunii civile, aceasta înregistrează o datorie principală certă, lichidă şi exigibilă în sumă de 4 115 847,13 lei. Creanţa rezultă din documente contractuale şi contabile semnate de debitor şi nu este una ipotetică sau estimativă, dar determinată exact.

Mneționează că, neexecutarea obligaţiei de plată constituie o încălcare directă a contractului, a normelor Codului civil privind executarea obligaţiilor şi a legislaţiei speciale care impune consumatorilor obligaţia expresă de a achita integral şi la termen consumul de gaze naturale şi penalităţile aferente.

La caz, penalitatea solicitată este prevăzută expres la pct. 23 din contract şi reglementată pct. 80 din Regulamentul privind furnizarea gazelor naturale, aprobat prin Hotărârea ANRE nr. 113/2019. Ea reprezintă o clauză de penalitate validă, calculată transparent şi proporţional cu durata întârzierii.

Totodată, Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” a manifestat bună-credinţă şi diligenţă în încercarea soluţionării amiabile a litigiului. Au fost transmise notificări şi pretenţii prealabile, însă pârâtul nu a întreprins niciun demers real pentru stingerea integrală a datoriei.

În acest context, aplicarea măsurilor asigurătorii nu este o opţiune excesivă, dar o necesitate obiectivă. Respectiv, sechestrul solicitat are caracter strict conservator şi respectă exigenţa proporţionalităţii.

Menţionează că, Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” solicită aplicarea măsurilor asiguratorii, prin aplicarea sechestrului pe bunurile mobile şi imobile ale pârâtului, inclusiv asupra mijloacele băneşti din conturile bancare ce aparţin SA „Floarea Soarelui”, în limita sumei de 4 287 032,65 lei, ce constituie suma datoriei pretinse (datoria principală şi penalitatea), taxa de stat, taxa de timbru şi taxa de expediere a pretenţiei prealabile prin oficiul poştal, or, oportunitatea şi necesitatea instituirii măsurilor de asigurare se confirmă prin existenţa riscului imposibilităţii punerii în executare a eventualei hotărâri judiciare de admitere a acţiunii.

Consideră că, necesitatea adoptării soluţiei respectivă, rezultă din obiectul acţiunii, circumstanţele cauzei, natura pretenţiilor formulate, comportamentul

pârâtului, şi urmare a acestor date, am concluzionat asupra existenţei unui risc de a nu fi executată eventuala hotărâre.

Măsura solicitată respectă exigenţa proporţionalităţii, sechestrul nu privează intimatul de dreptul de proprietate şi nu transferă bunurile în patrimoniul creditorului. El instituie doar o limitare temporară a dreptului de dispoziţie, strict în limita valorii creanţei. Intimatul îşi păstrează posesia, folosinţa şi exploatarea bunurilor. Singura restricţie vizează înstrăinarea sau diminuarea patrimoniului într-un mod care ar compromite executarea.

Astfel, această ingerinţă este minimă în raport cu scopul urmărit şi se înscrie în logica protecţiei jurisdicţionale efective. Ori, o hotărâre imposibil de executat echivalează cu o negare a justiţiei.

La 10 aprilie 2026 intimatul a depus referinţă la cererea de recurs, în care a invocat că, recurentul SA „Energocom”, în cadrul şedinţei de judecată din 08.04.2026 a depus cererea de concretizare nr. 04/05/03-1432 din 07.04.2026 prin care şi-a modificat şi micşorat cuantumul acţiunii şi în continuare solicită încasarea: datoria principală în cuantum de 1 945 608,59 lei; penalitatea în cuantum de 84 302,67 lei; cheltuieli de judecată în cuantum de 100 250,03 lei.

Totodată, la cererea respectivă SA „Energocom” a anexat calculul penalităţii. La fila 3 al calculului, poziţia 111, SA „Energocom” a recunoscut că la data de 03.02.2026 (anterior depunerii acţiunii la 05.02.2026), pârâtul SA „Floarea Soarelui” a achitat în contul datoriei suma de 270 238,54 lei.

Consideră că, faptul respectiv a fost evidenţiat inclusiv de SA „Floarea Soarelui” în Referinţa din 25.03.2026 şi care demonstrează că SA „Energocom” nu a efectuat implicit un calcul just al datoriei de bază şi penalităţii solicitate iniţial, precum şi subsecvent a taxei de stat achitate, pretenţii în privinţa cărora la fel se solicită aplicarea măsurii de asigurare.

Totodată, indică că ulterior depunerii la 05.02.2026 de către SA „Energocom” a acţiunii, SA „Floarea Soarelui” a efectuat în contul datoriei de bază faţă de SA „Energocom”, achitări totale în sumă de 1 900 000 lei, fapt confirmat inclusiv de SA „Energocom” prin cererea de concretizare.

Consideră că, circumstanţa respectivă demonstrează că SA „Floarea Soarelui”este de bună-credinţă şi nu intenţionează să se eschiveze de la obligaţiile certe existente, fapt care exclude argumentul SA „Energocom” din Recurs precum

că există ar exista o presupusă imposibilitate a executării Hotărârii în cazul admiterii acţiunii sau o rea-credinţă a Pârâtului.

Indică că, însăşi recurentul SA „Energocom” şi-a micşorat/recalculat valoarea acţiunii pretinse de la intimatul SA „Floarea Soarelui”, acesta constituind în total deja 2 130 161,29 lei, în timp ce conform recursului se solicită aplicarea măsurilor de asigurare în limita a 4 287 032,65 lei.

Având în vedere cele expuse, faptul că ulterior depunerii acţiunii, a fost închisă benevol suma de 1 900 000 lei, dar şi în special faptul că însăşi recurentul SA „Energocom” a recunoscut prin depunerea cererii de concretizare că calculul datoriei de bază şi penalităţii indicate în acţiunea iniţială au fost efectuate eronat de SA „Energocom”, consideră că încheierea contestată urmează a fi menţinută, iar recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat.

Aprecierea instanței de recurs:

Potrivit prevederilor art.426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Analizând argumentele recursului în raport cu materialele cauzei, colegiul civil şi de contencios administrativ consideră că recursul este neîntemeiat şi urmează a fi respins din următoarele considerente.

Conform art. 427 lit. a) CPC, instanța de recurs după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea.

Examinând argumentele recursului în raport cu circumstanțele cauzei, Colegiul civil și de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord conchide că recursul declarat de SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” urmează a fi respins cu menținerea încheierii Judecătoriei Bălți, sediul central din 11 februarie 2026 din considerentele ce succed.

În conformitate cu art. 174 CPC, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Materialele cauzei atestă că reclamantul SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva SA „Floarea Soarelui” privind încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu depunerea acțiunii, SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” a formulat și a depus cerere de asigurare a acțiunii, solicitând aplicarea sechestrului pe mijloacele bănești din conturile bancare, bunurile mobile și imobile ale pârâtului în mărimea acțiunii de 4 115 847,13, ce îi aparțin cu drept de proprietate pârâtului SA „Floarea Soarelui”.

Fiind investită cu judecarea cauzei, prima instanță, prin încheierea din 11 februarie 2026, a respins cererea înaintată de SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” privind aplicarea măsurilor privind asigurarea acțiunii ca neîntemeiată.

Articolul 174 alin. (1) CPC, la cererea participanţilor la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărîrea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărîrii judecătoreşti.

Potrivit art. 175 alin.(1) lit. a) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pîrîtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane.

Potrivit art.176 alin. (2) Cod de procedură civilă, sechestrarea bunurilor se efectuează în limita valorii revendicărilor din acţiune.

În conformitate cu art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cererea de asigurare a acţiunii se indică motivele şi circumstanţele pentru care se solicită asigurarea acţiunii.

În temeiul art. 118 alin. (1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Astfel, în temeiul normelor menţionate, Colegiul civil notează că, asigurarea acţiunii civile este instituţia de drept procesual civil care constă dintr-o serie de măsuri silite, temporare şi urgente, ce pot fi aplicate de instanţă, la cererea părţii interesate, cu scopul de a asigura o bună finalitate a procesului civil, şi anume, executarea efectivă a unei hotărâri judecătoreşti definitive.

Asigurarea acţiunii civile, cu certitudine, reprezintă o imixtiune în drepturile uneia dintre părţile aflate în litigiu. Astfel, este necesar ca acest instrument să fie aplicat cu atenţie pentru a evita ingerinţe lipsite de necesitate sau chiar abuzive în drepturile celeilalte părţi. Această sarcină, deşi primar revine participanţilor aflaţi în litigiu - să nu înainteze cereri abuzive de asigurare a acţiunii - doar cu scopul de a crea prejudicii celeilalte părţi, însă în final instanţa de judecată apreciază necesitatea aplicării măsurilor de asigurare.

Pentru a admite solicitarea participantului şi a aplica măsura de asigurare, instanţa urmează să verifice dacă sunt suficiente probe şi argumente că aplicarea măsurilor de asigurare corespunde scopului prevăzut de lege, adică să asigure executarea efectivă a unei viitoare hotărâri judecătoreşti şi că măsura solicitată este în concordanţă cu obiectul acţiunii.

Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariţie, degradare, înstrăinare sau risipire a bunurilor, ce pot asigura executarea reală şi corespunzătoare a hotărârii judecătoreşti. Mai mult ca atât, importanţa ei constă în faptul, că prin aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii sunt apărate drepturile reclamantului, în cazul în care pârâtul poate acţiona cu rea-credinţă, astfel încât să facă greu de executat sau imposibilă executarea eventualei hotărâri în favoarea reclamantului.

Corespunzător, Colegiul civil concluzionează că, la caz, examinând cererea de asigurare a acţiunii, este important ca instanţa, în fiecare caz concret, să verifice obiectul şi temeiul acţiunii principale, să fie determinată natura litigiului, verificate argumentele reclamantului referitoare la acţiunile cu rea-credinţă ale pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privinţa executării viitoarei hotărâri judiciare.

Raportând conţinutul cadrului legal ce guvernează speţa prin prisma situaţiei din cauza dată, Colegiul Civil conchide că, instanţa de fond întemeiat a respins cererea de asigurare a acţiunii prin aplicarea sechestrului asupra tuturor bunurilor mobile şi imobile ale pârâtei, precum şi asupra mijloacelor băneşti aflate pe conturile acesteia, în limita valorii acţiunii. Or, din analiza materialelor cauzei nu rezultă existenţa unor probe pertinente şi concludente care să demonstreze riscul real şi iminent al imposibilităţii executării unei eventuale hotărâri judecătoreşti.

Instanţa de recurs reţine că, simpla existenţă a unei creanţe pretinse şi introducerea unei acţiuni în judecată nu constituie, prin ele însele, temei suficient

pentru aplicarea măsurilor asigurătorii. Solicitantul este obligat să demonstreze prin fapte şi împrejurări concrete că, pârâtul întreprinde sau intenţionează să întreprindă acţiuni de înstrăinare a patrimoniului, diminuare a activelor, sustragere de la executare ori alte acţiuni susceptibile să compromită executarea unei eventuale hotărâri judecătoreşti.

Or, asemenea circumstanţe nu au fost demonstrate de reclamant şi nici nu au fost constatate de instanţa de fond. Dimpotrivă, din materialele dosarului rezultă că, SA „Floarea Soarelui" este o persoană juridică activă, care îşi desfăşoară în continuare activitatea economică-financiară, deţine patrimoniu şi participă la circuitul economic. Nu există probe că, aceasta şi-ar fi încetat activitatea, s-ar afla în procedură de insolvabilitate sau ar întreprinde acţiuni de diminuare ori ascundere a patrimoniului său.

Mai mult, instanţa de recurs constată că, anterior intentării acţiunii, pârâtul a recunoscut expres existenţa datoriei rezultate din contractul de furnizare a gazelor naturale şi a achitat benevolă o parte din aceasta, prezentând în acest sens probe. Or, prin acest comportament, pârâtul nu a negat obligaţia pretinsă şi nu a manifestat intenţia de a se eschiva de la executare, ci, dimpotrivă, a confirmat disponibilitatea de a stinge datoria pe cale amiabilă.

În aprecierea instanţei de recurs, existenţa unui asemenea angajament de plată reprezintă un element relevant în evaluarea riscului de neexecutare şi constituie un indiciu al bunei-credinţe a debitorului. Lipsa unor dovezi că, pârâtul ar fi refuzat executarea obligaţiei sau că ar fi întreprins măsuri de înstrăinare a patrimoniului său exclude concluzia existenţei unui pericol real şi imediat care să justifice aplicarea măsurilor asigurătorii.

Totodată din conţinutul materialelor cauzei urmează că la data de 31.12.2019, între SA „Moldovagaz" şi SA „Floarea Soarelui" a fost încheiat contractul de furnizare a gazelor naturale nr. 01/1004, în temeiul prevederilor Legii nr. 108/2016 cu privire la gazele naturale şi al reglementărilor ANRE. în baza acestui contract, SA „Moldovagaz", în calitate de furnizor licenţiat, s-a obligat să livreze gaze naturale la locul de consum indicat în Anexa nr. 2, respectând cerinţele prevăzute în Anexa nr. 1.

Prin Acordurile Adiţionale nr. 1 din 31.12.2020, nr. 2 din 31.12.2021, nr. 3 din 31.12.2022, nr. 4 din 31.12.2023, nr. 5/1 din 12.12.2024 care constituie parte integrantă a Contractului de furnizare nr. 01/1004 din 31.12.2019, părţile au

convenit prelungirea duratei contractului pe termen nedeterminat, stabilindu-se totodată volumul de gaze naturale ce urma a fi livrat în anii 2021 - 2025.

În contextul cadrului legal expus în partea introductivă şi al efectelor Hotărârii ANRE nr. 479/2025 privind retragerea licenţei SA „Moldovagaz" şi revocarea obligaţiei de serviciu public, începând cu data de 01.09.2025, SA „Energocom" a preluat toate contractele de furnizare a gazelor naturale încheiate de SA „Moldovagaz" cu consumatorii finali şi alţi participanţi la piaţă, până la expirarea acestora sau până la încheierea unor contracte noi.

Din aceeaşi dată, Sucursala „Furnizare" a SA „Energocom" asigură livrarea gazelor naturale către SA „Floarea Soarelui", cu respectarea clauzelor Contractului nr. 01/1004 privind furnizarea gazelor naturale consumatorului noncasnic, fără întrerupere şi în condiţii de continuitate şi calitate.

Pentru volumele de gaze naturale furnizate, Sucursala „Furnizare" a SA „Energocom" a emis şi expediat consumatorului următoarele facturi fiscale: Factura nr. AAX 2776073 din 30.09.2025, în sumă de 9 831 184,01 lei; Factura nr. AAX 2766674 din 31.10.2025, în sumă de 574 939,08 lei; Factura nr. AAX 2772140 din 30.11.2025, în sumă de 219 724,04 lei.

Respectiv pentru gazele naturale consumate au fost emise facturi în sumă de 10 625 847,13 lei Pârâtul a efectuat plăţi parţiale, în cuantum de 1 450 000,00 lei, 1 900 000,00 lei, 2 600 000,00 lei, 250 000,00 lei şi 310 000,00 lei. Datoria restantă fiind în sumă de 4 115 847,13 lei.

La caz, pentru gazele naturale consumate au fost emise facturi în sumă de 10 625 847,13 lei, pentru perioada septembrie-noiembrie 2025, iar suma restantă este de 4115847,13 lei.

Astfel, se constată că suma mai mare a datoriei a fost deja achitată de intimat, mai mult ultimul a prezentat o nouă achitare a datoriei în sumă de 1 914 459,13 lei la data de 28 mai 2026 potrivit ordinului de plată nr. 106.

Prin urmare prin aplicarea măsurii de asigurare solicitate nu va fi asigurat echilibrul între interesele părților cointeresate. Or, partea reclamantă încă urmează să demonstreze justețea pretențiilor din acțiunea înaintată, inclusiv faptul executării obligațiilor sale și a neexecutării nejustificate a obligațiilor corelative ale părții opuse. Iar, neîncrederea reclamantului în executarea de către intimat a unei posibile eventuale hotărâri de încasare, nu are la bază careva motive justificative, purtând

un caracter declarativ și nu se bazează pe careva circumstanțe reale care ar justifica riscul neexecutării.

Această temere a reclamantului/recurent nu prevalează la desconsiderarea respectării dreptului de proprietate a părții pârâte, în contrapunere cu interesul reclamantului de încasare a sumei bănești, lipsind o bază rezonabilă.

Considerațiunea Completului de judecată, în baza celor relatate, se rezumă la faptul neîntrunirii temeiurilor privind dispunerea măsurii asiguratorii solicitate. Mai mult, că în susţinerea cererii privind aplicarea măsurilor de asigurare, solicitantul nu a prezentat mijloace probatorii care ar indica la faptul incapacității de plată a intimatului a unor acțiuni sau inacțiuni în vederea exonerării efective și intenționate de la executarea unei eventuale hotărîri judecătorești, fie existenţa altor circumstanțe care ar determina imposibilitatea executării unei posibile hotărîri de încasare, în sensul prescris de norma prevăzută la art. 174 alin. (1) CPC.

În altă ordine de idei, reținând prevederile art. 176 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) CPC este de menționat că, reclamantul/recurent nu a specificat asupra căror bunuri mobile și imobile urmează a fi aplicată măsura de asigurare, nefiind indicat care din aceste bunuri nu sunt implicate în procesul de producție, mai mult a fost solicitat aplicarea sechestrului pe toate mijloacele bănești aflate în conturile bancare S.A. „Floarea Soarelui” în limita valorii acțiunii 4 115 847,13 lei.

În aceeași ordine de idei, prin aplicarea măsurilor asiguratorii în variant expusă de reclamant, există riscul afectării intereselor unor terți, or, în cazul procesatorilor sunt implicați mai mulți parteneri.

Ori instanța de fond corect a reținut că, poate fi afectată și realizarea contractelor externe, care la rândul său poate prejudicial imaginea statului. Mai mult, blocarea conturilor, poate duce la împiedicarea achitării salariilor angajaților sau poate opri procesul de producere.

În context, în cazul în care nu se motivează solicitarea de aplicare a măsurilor de asigurare a acţiunii, ori, nu se indică circumstanţele şi faptele, ce ar permite să creadă, dincolo de orice dubii rezonabile, că se va cauza un prejudiciu considerabil, iminent şi irecuperabil, instanța apreciază că aplicarea unor măsuri de asigurare nu pot fi acceptate şi admise.

Reieșind din cele constatate mai sus, Colegiul civil va reține soluția instanței de fond de respingere a cerinței reclamantului de asigurare a prezentei acțiuni civile.

Mai mult, prin conținutul cererii de asigurare a acțiunii și prin recursul înaintat, recurentul contrar prevederilor art. 174 și 177 CPC, nu a motivat suficient necesitatea aplicării măsurii asiguratorii. Recurentul solicită asigurarea acțiunii, dar nu motivează temeinic cererea depusă și nu argumentează oportunitatea aplicării sechestrului pe bunurile și mijloacele financiare ale intimaților. Ori, argumentele privind neexecutarea obligațiilor, eventuale înstrăinare a activelor și prezumata eschivare de executare a unei eventuale hotărâri judecătorești, sunt insuficiente.

În context, este de menționat că recurentul nu a prezentat probe ce ar demonstra că intimații întreprind acțiuni pentru înstrăinarea bunurilor lor materiale și astfel, neaplicarea măsurilor de asigurare ar face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri de admitere a pretențiilor reclamantului.

În circumstanțele date, Colegiul Civil şi de contencios administrativ consideră că totalitatea circumstanțelor relatate mai sus în ansamblul lor, aprecierea juridică corectă a materialelor cauzei, a probelor administrate, a înscrierilor anexate și raportate la exigențele legislației în vigoare, determină incontestabil legalitatea și temeinicia încheierii contestate și prin urmare este necesar de a respinge recursul declarat de SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom”, fiind neîntemeiat şi a menține încheierea judecătoriei Bălți, sediul central din 11 februarie 2026, fără modificări.

În conformitate cu art. 427 lit. a), 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord, -

D e c i d e :

Se respinge recursul declarat de SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom”.

Se menține încheierea Judecătoriei Bălți, sediul central din 11 februarie 2026, adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Energocom” prin Sucursala „Furnizare” a SA „Energocom” către SA „Floarea Soarelui” privind încasarea datoriei, penalităților și cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecător Radu Holban

Judecătorii Mariana Sajin

Svetlana Ghercavii